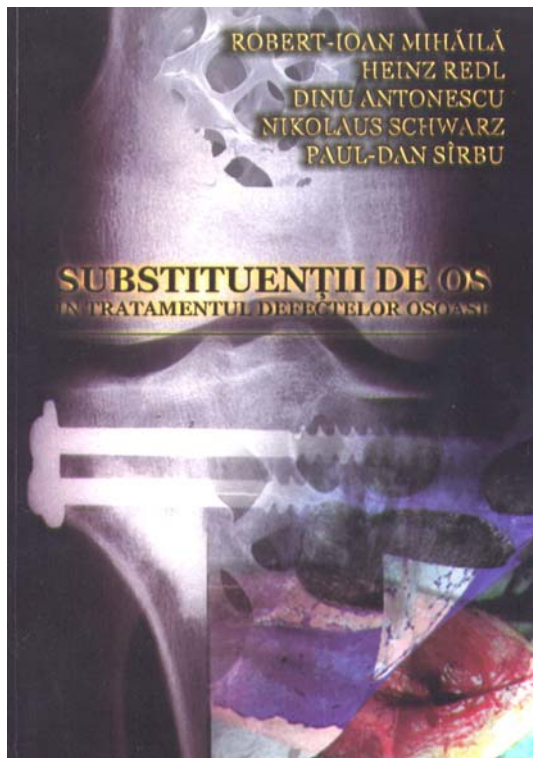

SUBSTITUENȚII DE OS ÎN TRATAMENTUL DEFECTELOR OSOASE

Robert-Ioan Mihăilă, Heinz Redl, Dinu Antonescu, Nikolaus Schwarz, Paul-Dan Sârbu
Casa de editură Venus, 2006, 154 pagini

Tratamentul defectelor osoase de diferite cauze, rămâne o problemă dificilă și o provocare pentru chirurgul ortoped. Defectele minore epifizo-metafizare sau diafizare și până la marile pierderi de substanță osoasă, precum cele rezultate din rezecțiile tumorale, se întâlnesc frecvent în practica medicală.

Modalitățile lor de rezolvare sunt multiple, variate și relativ complicate. Gama terapeutică se extinde de la clasică autogrefa capabilă numai de rezolvări limitate, la allogrefe, legate și de existența unei costisitoare bănci de țesut osos și până la heterogrefe (xenogrefe), cu dificultăți de preparare, cu riscul unor transmisii virale sau septice precum și cu pierderea specificității antigenice.

În clinică, ultimele remedii apărute, biomaterialele reparatorii sau substituenții de os, reprezintă în fond motivația monografiei respective.

Deși diferitele cercetări și experiențe științifice din acest domeniu abundă, martoră fiind și bibliografia conexă, acești înlocuitori ai grefelor

nu au intrat încă, larg, în practica curentă. Scepticismul, parțial îndreptățit, este în raport de tolerabilitatea lor, de posibilitatea de producere a unor relații chimice cu țesutul osos, de depunere de os sau chiar de a realiza o osteoinducție.

În literatura medicală autohtonă lipsea o astfel de monografie referitoare la acest actual și interesant subiect. Salutăm deci inițiativa doctorului Robert Mihăilă și a colaboratorilor săi precum prof. dr. Dinu Antonescu, ing. Popescu-Negreanu ca și a celorlalți valoroși parteneri, în publicarea unei astfel de realizări editoriale.

Cartea se bazează pe o bogată experiență de cercetare clinico-experimentală personală ca și pe o eficientă colaborare internațională, româno - austriacă. Monografia cuprinde, printre altele, date semnificative despre istoricul tratamentelor lipsei de substanță osoasă, despre diferitele tipuri de substituenți, despre cercetări experimentale proprii asupra utilizării lor în defecte osoase circulare și segmentare și precizări asupra evaluării radiologice, histomorfometrice și biomecanice. Concomitent se conturează procesul indicațiilor și utilizării terapeutice după caz, precum și rezultatele experienței clinice austriaco - românești. Prezentarea posibilităților de utilizare a acestor substituenți curativi în practica curentă poate fi considerată un ghid terapeutic deosebit de util pentru medicul specialist, bazele teoretice și experimentale fiind în măsură să-l edifice și să capete o înțelegere științifică a deciziei terapeutice.

Apreciez că monografia prezentă poate deveni indispensabilă pentru ortopezi și pentru alți chirurghi (din chirurgia maxilo-facială, neurochirurgie) implicați în această complexă și importantă actualitate terapeutică.

O.A.I. Medrea